

ΕΤΟΣ 64ον

22 Μαΐου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (3286)

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΕΣ

Πόσες φορές δέν έχει άκουσθει λόγος καταγγεητικός έναντίον τών διακρίσεων καί τών σκοπιμοτήτων! Πόσες φορές, άκόμη καί βίαιοι άγώνες, δέν έχουν διεξαχθει ώστε νά παύσει ή καταστρατήγηση της ισότηας καί νά βασιλεύσουν ή ίσονομία καί ή δικαιοσύνη! Πόσες φορές δέν έχουμε αισθανθει σε προσωπικό επίπεδο νά μάς πνίγει ή άγανάκτηση, καθώς πιθανολογοΰμε ή διακρίνουμε άδικία σε βάρος μας, προκειμένου νά εϋνοηθει καί νά προτιμηθει κάποιος άλλος! Κι όλ' αυτά εΐναι δίκαια συναισθήματα καί δικαιολογούνται στα πλαίσια της ανθρώπινης λογικής. Έλληχεύει, όμως, σε αυτά ένας κίνδυνος!

Ποιός; Ό κίνδυνος του νά κυριαρχήσουν αυτά -καί μόνον αυτά- στην καρδιά μας, μέ άποτέλεσμα νά καταπνιγει κάθε άλλο συναίσθημα, ιδίως ή αγάπη πρós τόν πλησίον, μιας πού πικραμένοι από την όποια άδικία, τόν όποιο αποκλεισμό, την όποια ύποτίμησή μας, οδηγούμαστε στό νά βλέπουμε τόν άλλο μέ καχυποψία, ως ανταγωνιστή, ίσως καί ως έχθρό. Καί αυτό διαπιστώνουμε πώς κυριαρχει στην κοινωνία μας, ως άποτέλεσμα της έπιπολαιότητας καί της άπερισκεψίας μέ την όποία εκφέρεται ό καταγγεητικός λόγος, ιδίως όταν ύπηρετει κομματική σκοπιμότητα, μέ άμεση καί πρώτη συνέπεια τή διαίρεση της κοινωνίας, την προκατάληψη, τό πλήγμα κατά της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Διακρίσεις

Ή σημερινή εϋαγγελική περικοπή έρχεται νά δικαιολογήσει τόν διαφορετικό τρόπο ενεργείας όταν πρέπει νά έξυπηρετηθούν άντιφατικές καταστάσεις ή νά ύποστηριχθούν προτεραιότητες. Στο κάτω-κάτω ό κάθε άνθρωπος εΐναι προσωπικότητα μοναδική καί άνεπανάληπτη, γι' αυτό καί ή μαζικότητα δέν χαρακτηρίζει τόν τρόπο ενεργείας του Θεου, αλλά ή διάκριση. Ή πρώτη διάκριση πού γίνεται εΐναι από τόν ίδιο τόν Χριστό. Κοντά στην προβατική πύλη των Ήεροσολύμων -ή όποία ονομαζόταν έτσι επειδή από εκεί έμπαιναν τά πρόβατα

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ε΄ 1-15)

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἡ ἐπιλεγομένη ἑβραϊστί Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γάρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγίης ἐγένετο, ᾧ δῆποτε κατείχeto νοσήματι. Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγίης γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἴνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγείραι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγίης ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστί σοι ἄρον τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκείνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστὶν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὗρισκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγίης γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἴνα μὴ χειρόν σοι τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῆ.

γιά τή θυσία στόν Ναό τοῦ Σολομώντα— ὑπῆρχε μιά διαμορφωμένη δεξαμενή, ἡ Βηθεσδά, δηλαδή «οἶκος ἐλέους». Γύρω ἀπό αὐτήν ὑπῆρχαν πέντε θολωτά ὑπόστεγα, ὅπου ἦταν ξαπλωμένοι πολλοί ἄνθρωποι μέ διάφορες ἀσθένειες. Ὅλοι περίμεναν τὴν ἀγγελικὴ παρουσία πού θά τάραζε τὸ νερό, ὥστε ὁ πρῶτος πού θά ἔμπαινε μέσα νά γινόταν καλῶς.

Μέσα ἀπό τὸ πλῆθος τῶν ἀρρώστων, ὁ Χριστὸς ξεχώρισε ἓναν ὁ ὁποῖος ἦταν παράλυτος καὶ βρισκόταν ξαπλωμένος ἐκεῖ τριάντα ὀκτὼ χρόνια! Μετὰ ἀπό ἓναν ἰδιαίτερο διάλογο τὸν θεράπευσε. Μέσα στό πλῆθος τῶν ἀσθενῶν θεράπευσε μόνον ἓναν! Βεβαίως καὶ αὐτός ὁ ἓνας ἦταν τόσα χρόνια κατάκοιτος, ἀλλὰ γιατί ὁ Κύριος θεράπευσε μόνον αὐτόν; Θά ἐξαντλοῦνταν ἡ θαυματουργικὴ του δύναμη ἂν ἔκανε καλὰ καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους; Ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ θάνατος, μέ μιά πῆξη ἢ φθορά, ἔγινε οἰκεία στὴν ἀνθρώπινη φύση ὡς συνέπεια τῆς ἁμαρτίας. Μόλις οἱ πρωτόπλαστοι παρέβησαν τὸ θεῖο θέλημα, κληρονόμησαν τίς συνέπειες τῆς ἐπιλογῆς τους! Κι ὅμως, κι αὐτὸ ἀκόμη ξερεῖ ὁ Ἅγιος Θεὸς νά τὸ μετατρέπει σέ παιδαγωγία, ἀφοῦ ἰδίως μέ τὴν ἀσθένεια δίνεται ἀφορμὴ, ἂν ὄχι καὶ εὐκαιρία ὑπομονῆς καὶ φιλοσοφίας, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἀκόμη καὶ τὸν χαρακτήρα του νά ἀλλοιώσει πρὸς τὸ καλῦτερο. Λέει μάλιστα ὁ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὑπάρχει δέ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κοντά εἰς τήν πύλνν τῶν Προβάτων μία δεξαμενή, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ἑβραϊστί Βηθεσδά καί ἡ ὁποία ἔχει πέντε στοές. Σ' αὐτές ἦταν ξαπλωμένοι μέγαλος ἀριθμός ἀσθενῶν, τυφλῶν, κωλῶν, παραλυτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπερίμεναν νά κινηθῆ τό νερό. Διότι ἕνας ἄγγελος κατέβαινε πότε-πότε εἰς τήν δεξαμενήν καί ἐτάρασσε τό νερό. Ἐκεῖνος λοιπόν πού ἔμπαινε πρῶτος, μετά τήν ταραχήν τοῦ νεροῦ, ἐθεραπεύετο ἀπό οἰονδήποτε νόσημα καί ἂν ὑπέφερε. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας, ὁ ὁποῖος ἐπί τριάντα ὀκτώ χρόνια ἦταν ἀρρωστος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τόν εἶδε κατάκοιτον καί κατάλαβε ὅτι εἶχε ἤδη πολύν χρόνον ἐκεῖ, τοῦ λέγει, «Θέλεις νά γίνης υἱός;». Ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν ὁ ἀσθενής, «Κύριε, δέν ἔχω ἄνθρωπον νά μέ βάλῃ εἰς τήν δεξαμενήν, ὅταν τό νερό ταραχθῆ, καί ἐνῶ ἔρχομαι κατεβαίνει ἄλλος πρῖν ἀπό ἐμέ». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Σήκω ἐπάνω, σήκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε». Καί ἀμέσως ἔγινε υἱός ὁ ἄνθρωπος καί ἐσήκωσε τό κρεβάτι του καί περπατοῦσε. Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἦτο Σάββατον. Γι' αὐτό ἔλεγαν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τόν θεραπευθέντα, «Εἶναι Σάββατον, δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά σηκώσης τό κρεβάτι σου». Αὐτός τοῦς ἀπεκρίθη, «Ἐκεῖνος πού μέ ἔκανε υἱό ἐκεῖνος μοῦ εἶπε, «Σήκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε». Τότε τόν ἐρώτησαν, «Ποίος εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού σοῦ εἶπε, «Σήκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε»; Ἄλλ' ὁ θεραπευθεῖς δέν ἤξερε ποίος εἶναι, διότι ὑπῆρχε πολὺς κόσμος εἰς τό μέρος ἐκεῖνο καί ὁ Ἰησοῦς ἐξέφυγε. Ὑστερα τόν εὐρῆκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν ναόν καί τοῦ εἶπε, «Ἰδές, ἔγινες υἱός, μή ἀμαρτάνης πλέον, διὰ νά μή σοῦ συμβῆ κάτι χειρότερον». Ἐφυγε ὁ ἄνθρωπος καί εἶπε εἰς τοῦς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι αὐτός πού τόν ἔκανε υἱόν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὅτι ἄνθρωπος πού καθημερινά ἐπισκέπτεται νοσοκομεῖο ἢ κοιμητήριο δέν μπορεῖ νά ἀμαρτήσῃ! Ἔτσι λοιπόν, θεραπεύεται ὁ ἕνας, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε τίποτε ἄλλο νά ὠφεληθῆ ἀπό τήν ἀσθενεία του καί ἀφήνονται οἱ ὑπόλοιποι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀκόμη πολλὰ νά μάθουν!

Ἄλλιά καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἐνεργεῖται τό θαῦμα συνιστᾷ διάκριση. Συνήθως, πρῖν ἀπό τό θαῦμα ὁ Χριστός διεκδικεῖ τήν πίστη. Τώρα πλησιάζει τόν παραλυτικό καί τοῦ κάνει μιά περίεργη ἐρώτηση: «Θέλεις νά γίνεις καλά;». Καί ὁ ἄνθρωπος σμιλημένος ἀπό τήν ὑπομονή τῶν τόσων χρόνων, μέ εὐγένεια καί χωρίς νά ἀποπάρει τόν Κύριο γιά τό παράξενο ἐρώτημα, ἀπαντᾷ τά ὅσα ἀναφέρει τό Εὐαγγέλιο. Καί ἀμέσως μετά γίνεται τό θαῦμα, ἀπόδειξη ὅτι ἡ δοκιμασία τῆς ὑπομονῆς ἰσοσταθμίζει τήν πίστη! Ἡ ἀπαντοχή μας, καί μάλιστα ἡ πολυετής, στήν ὁποία θλίψη, ἐκτιμᾶται φοβερὰ στά μάτια τοῦ Θεοῦ!

Ἡ σκοπιμότητα τοῦ ἀγιασμοῦ μας

Μέ τό πού θεραπεύει τόν παραλυτικό ὁ Χριστός μας, τοῦ δίνει μιά ἐντολή:

22 Μαΐου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Μνεία τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας». Βασιλίσκου μάρτ. († 308)
Δημητρίου καί Παύλου νεομ. πολιούχων Τριπόλεως τῆς ἐν Πελοποννήσῳ
μνήμῃ τῆς Β΄ Οἰκουμ. συνόδου ἐν Κων/πόλει (381).
Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1-15.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Μαΐου, τῆς Σαμαρειτίδος.
Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.

«Σήκω, φορτώσου τό κρεβάτι σου καί περπάτα». Αὐτό τό κάνει γιά νά δοῦν τόν πρῶν παραλυτικό οἱ Ἰουδαῖοι νά κουβαλᾷ τό κρεβάτι του ἡμέρα Σάββατο καί νά πληροφορηθοῦν τό θαῦμα, ἀλλῆ καί γιά νά καταλάβουν ὅτι πρέπει διαφορετικά νά κατανοοῦν τίς διατάξεις τοῦ Νόμου. Ὅχι μέ προσήλωση στό γράμμα, ἀλλῆ στό πνεῦμα τοῦ Νόμου, δηλαδή ὄχι μέ ἑξωτερική, σωματική συμμόρφωση, ἀλλῆ μέ πνευματική προσπάθεια ἀποκῆς ἀπό τήν ἁμαρτία καί κηλιέργειας τῆς ἀρετῆς.

Καί κάτι ἀλλοιο κάνει ἐπίτηδες ὁ Χριστός. Ὅταν ἀργότερα συναντᾷ ἐκεῖνον πού θεράπευσε, δέν κομπάζει, ἀλλῆ οὐδέτερα τοῦ ἰλεῖ: «Πρόσεξε τώρα πού ἔχεις γίνει ὑγιής, μήν ἁμαρτάνεις πλεόν γιά νά μή σοῦ συμβεῖ τίποτε χειρότερο!» Ἦ ἔχει κάτι χειρότερο ἀπό τριάντα ὀκτώ χρόνια κατάκλισης καί ταλαιπωρίας; Φυσικά ὑπάρχει. Ἡ αἰωνιότητα τῆς κόλλασης! Ὁ Χριστός μας ἀπευθύνεται στήν ἐμπειρία τῶν χρόνων αὐτῶν τῆς δυστυχίας, ὥστε ἡ ἐνθύμησή τους ν' ἀποτελεῖ στοιχεῖο σύγκρισης καί ἀποτροπῆς τῆς ὁποίας παρέκκλισης ἀπό τό θεῖο θέλημα.

Ἄδελφοί, καί «νόμου μετάθεσις» (Ἐβρ. 7,12) γίνεται, ὅταν αὐτό ἀποδεικνύεται σωτήριο γιά τόν ἄνθρωπο. Καί ὁ μόνος φιλόανθρωπος νομοθέτης ξέρει, κινούμενος ἀπό τήν ἀφατη ἀγάπη του, νά ἐνεργεῖ ὥστε καθιστώντας ὑπέρτατο νόμο τή σωτηρία τοῦ καθενός, νά χειρίζεται μέ διάκριση τή ζωή μας ὑπηρετώντας τή σκοπιμότητα τοῦ ἁγιασμοῦ μας!

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

ΑΙ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας (σχῆμα 8,5X12 ἑκατ., σελ. 104)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Πρόνγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr